

CAPÍTOL TRES

VULL QUE SE'N VAGI

Tinc una pacient, la Rose, que darrerament havia estat parlant sobretot de la relació amb la seva filla adolescent, el seu únic plançó. La Rose estava a punt de llençar la tovallola amb la noia, que només s'entusiasmava per l'alcohol, el sexe i la companyia d'altres jovenets dissipats.

En el passat, la Rose havia explorat els seus propis defectes com a mare i esposa, les seves moltes infidelitats, el seu abandonament de la família fa força anys per un altre home i el seu retorn un parell d'anys més tard, quan l'aventura s'havia acabat. La Rose havia estat una fumadora empedreïda i patia un emfisema avançat paralitzant, però, així i tot, els últims anys s'havia esforçat per expiar el seu comportament i s'havia abocat de nou en la seva filla. No obstant això, no hi va haver res que funcionés. Jo em decantava fermament per la teràpia familiar, però la filla s'hi va negar i ara la Rose havia arribat al seu punt d'inflexió: cada vegada que estossejava i cada cop que visitava l'especialista pulmonar, li recordava que no li quedava gaire temps de vida. La dona només volia alleujament: «Vull que se'n vagi», em va dir. Comptava els dies perquè la filla es gradués a l'institut i se'n anés de casa, per anar a la universitat, a tre-

MEMÒRIES

ballar, on fos. Ja no li importava el camí que emprengués la seva filla. Una vegada i una altra es xiuxiuejava a si mateixa i em xiuxiuejava a mi: «Vull que se'n vagi».

Faig tot el que puc en la meua pràctica per unir les famílies, per curar les esquerdes entre germans i entre pares i fills. Però la feina amb la Rose m'havia fatigat i ja havia perdut qualsevol esperança per a aquell cas. En sessions anteriors havia tractat d'anticipar-li el futur si tallava tota relació amb la filla. ¿No se sentiria culpable i sola? Però tot això va ser en va i ara el temps s'acabava: sabia que la Rose tenia els dies comptats. Després de referir la filla a un excel·lent terapeuta, jo ara només atenia la Rose i em sentia totalment de la seva banda. Més d'una vegada m'havia dit: «Falten tres mesos perquè es graduï a l'institut. I llavors ja està. Vull que se'n vagi. Vull que se'n vagi». Vaig començar a esperar que es complís el seu desig.

Mentre feia el meu passeig en bicicleta aquell mateix dia, vaig repetir en silenci les paraules de la Rose: «Vull que se'n vagi. Vull que se'n vagi». I al cap de poc em vaig trobar pensant en la mare, veient el món a través dels seus ulls, potser per primera vegada. La vaig imaginar pensant i dient coses semblants sobre mi. I ara que hi he reflexionat, no recordo que em fes cap comentari maternal quan vaig marxar de casa definitivament per anar-me'n a la Facultat de Medicina a Boston. Vaig recordar l'escena del comiat: la mare era al graó del davant de casa fent adéu amb la mà, mentre jo em dirigia cap al cotxe ple a vessar d'andròmines i, després, quan vaig haver desaparegut de la seva vista, va tornar a entrar. Me la imagino tancant la porta principal i exhalant profundament. Després, dos o tres minuts més tard, se-

VULL QUE SE'N VAGI

L'autor amb la mare i la germana, cap al 1934.

gur que es va posar dreta, somrient d'orella a orella, i va convidar el pare a unir-se-li per ballar plens de joia l'*Hava Naguila*.

Sí, la mare tenia bones raons per sentir-se alleujada quan vaig marxar de casa per sempre, als vint-i-dos anys. Jo era un pertorbador de la pau. Ella mai no m'havia dirigit ni una paraula agradable, i jo li vaig tornar el favor. Mentre davallo d'un llarg turó amb la bicicleta, la ment se'm remunta a la nit en què, quan jo tenia catorze anys, el pare, de quaranta-sis anys d'edat, es va despertar amb un fort dolor al pit. En aquells temps, els met-